

Mângâiați pe cei întristați

“Seara aduce plânsete, și dimineața cântece de veselie”, zice psalmistul. Acesta este un mesaj de speranță, o promisiune de fericire, un cuvânt al Bibliei care împreună cu altele, răsună într-un acord de nespusă măreție. Acela care își dă osteneala de a cerceta Sfânta Scriptură, nu întârzie să priceapă aceste cuvinte înveselitoare, în mijlocul gemetelor și plânsetelor acestei nopți întunecate. Inima se deschide la lumina zilei de mare bucurie, când cunoștința de Iehova va acoperi întreg Pământul.

EDITORII

SUMAR:

	Pagina
Înmormântare	3
Prima înviere.....	11
Ceruri noi și un Pământ nou.....	19
Odihnă pentru omenire.....	25

Autor: J. F. RUTHERFORD

Președintele societății:
 Watch Tower Bible and Tract Society
 124 Columbia Heights
 Brooklyn, N. Y., U.S.A.
 “COMFORT THOSE WHO MOURN”
 Made in Romania

MÂNGÂIAȚI PE CEI ÎNTRISTAȚI

Înmormântare

Clipa cea mai tristă a existenței, este fără îndoială aceea, când trebuie să asistăm la înmormântarea unei persoane care ne era dragă. Știind că ea avusese partea sa de necazuri și supărări, ne gândim, în mod cu totul natural, văzând calea sa terminată în moarte, la aceste cuvinte ale lui Iov (14: 1 și 2); „Omul născut din femeie, are viața scurtă, și plină de necazuri. Se naște și e tăiat ca o floare; fuge și piere ca o umbră”. Când acesta este un tată de familie care a decedat, durerea văduvei este adesea mărită, prin tot cece se petrece la înmormântare. Nu rareori se întâmplă, ca să-i rămână foarte puțin, pentru ea și pentru copiii ei, după ce a achitat cheltuielile ocazionate cu ceremonia. Se întâmplă deasemenea adeseori, că în loc să fie ușurați prin cuvântarea funebră, tristețea părinților, în doliu, nu devine decât mai cumplită. Dacă, spre exemplu, defunctul nu aparținea niciunei confesii recunoscute, se poate aștepta să se pronunțe, asupra lui, o sentință, concepută cam în acești termeni: „Acest om fiind mort în afară de biserică, sufletul său a fost trimis în flăcările chinului vecinic”. O astfel de afirmațiune este foarte falsă, și nu arată alt rezultat, decât să

dispereze familia încercată, și să defaime în mod rușinos, numele Celui Atotputernic.

Biblia ne învață, că o îngropăciune trebuie să se facă de manieră a fi o mângâiere pentru cei ce rămân. Dar numai adevărul divin este acela care poate să aducă ușurare celor întristați. - A decedat un copil, preotul zice atunci că el nu este în realitate mort, ci că Dumnezeu, dorind a-l lua în cer, el a fost primit printre îngerii. Această aserțiune este la fel falsă, și deși făcută cu intențiunea de a calma durerea mamei, ea are totuși un efect invers. Câte femei, într'adevăr, nu trag această concluzie: Pentru ce a voit Dumnezeu să aibe pe copilul meu în cer? Pentru ce îmi cauzează El așa o durere adâncă, numai pentru a-Și procura o plăcere? Mai departe: Dacă a muri este un bine pentru copil, pentru ce nu mor toți?

Niciun om, în fond, nu are dreptul de a cere onorarii pentru a prezida o înmormântare. Acesta este un privilegiu însemnat, de a putea vorbi despre prețioasele promisiuni ale lui Dumnezeu, acelora cari trăiesc ceasuri de restriște, și de a-i mângâia, spre gloria Celui Prea Înalt. Este necesar ca cel ce slujește în această împrejurare să fie un om al bisericii? — Nicidecum. Orice creștin adevărat poate îndeplini acest serviciu, și este pentru el o bucurie de a se folosi de această ocazie, pentru a expune adevărul biblic, și de a demonstra celor adunați, pentru care motiv ei nu trebuie să se lase pradă durerii, ca unii cari sunt fără speranță.

Se cuvine a lăuda sau a preaslăvi pe defunct, pentru virtuțile care i se atribuiă sau pe care le poseda realmente? — Nu, căci laudele sunt inutile. Morții nu știu nimic, scrie Biblia. Ceeace este indicat la o înmormântare, este, după

cum s'a zis, a ridica curagiul inimilor abătute, explicând pentru ce a intervenit moartea, unde este mortul, și ce fel de speranță pentru vieța viitoare este pentru el. Aceste învățături se găsesc numai în cuvântul lui Dumnezeu. Pentru ce mor oamenii? Pentru că Adam, dela care descinde toată rasa noastră, a violat legea Creatorului, și a fost, în mod just, condamnat la moarte, răspund Scripturile. Copiii săi se născură după ce sentința îl lovise; ei au fost, prin urmare, concepuți în nelegiuire, și au venit pe lume în păcat, după cum indică Psalmul 51, versetul 5. Romani 5: 12 exprimă acelaș cuget: „Deaceea, după cum printr'un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...”.

Trăiește mortul undeva în mod conștient? Dacă da, suferă el? - Citim în cartea Ecclesiastului, capitolul 9, versetele 5 și 10: „Cei vii, într'adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic, și nu mai au nici o răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită. Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta! Căci, în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință (sau cunoștință), nici înțelepciune!” Aceste cuvinte privesc pe toți morții, chiar și pe aceia cari în timpul vieții lor erau creaturi rele. Ele arată imposibilitatea, pentru acela care a descins în mormânt, de a avea cunoștință despre starea sa și, în consecință, imposibilitatea de a dovedi un chin oarecare. Pentru a reveni la copii, mai adăugăm, că nici unul nu a mers în cer; dovada este prezentată de către Ieremia 31: 15-17: „Așa vorbește Iehova: Un țipăt se aude la Rama, plângeri și

lacrimi amare; Rahela își plânge copiii; și nu vrea să se mângâie pentru copiii ei, căci nu mai sunt! Așa vorbește Iehova: Oprește-ți lacrimile din ochi; căci truda îți va fi răsplătită, zice Iehova; ei se vor întoarce iarăși din țara vrășmașului. Este nădejde pentru urmașii tăi, zice Iehova; copiii tăi se vor întoarce în ținutul lor!”

Există pentru morți o speranță de reîntoarcere la viață? Negreșit, pentrucă Dumnezeu a făcut promisiunea de a răscumpăra din moarte creatura umană. Jertfa sângelui lui Isus Christos garantează învierea. Apostolul Pavel sublinia, în a doua sa epistolă către Corinteni (1: 3 și 4), privilegiul pe care-l au creștinii, de a îmbărbăta pe aceia cari sunt în suferință: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos, Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentruca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!” Fraților săi în Christos, el le scrie în înșăși această ordine de idei (1 Tesaloniceni 4: 13, 14 și 18): „Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, cari nu au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi, împreună cu Isus, pe cei ce au adormit în El. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte.”

O înmormântare este o ocazie potrivită, pentru a aminti că învierea este speranța celor morți. A învia, adică a fi readus la viață. Dar Dumnezeu trimise pe pământ pe Fiul Său prea iubit, care muri în locul păcătosului, câștigând astfel dreptul său la viață, pentru a-i permite să trăiască din nou.

Evrei 2: 9 ne spune că, prin grația lui Dumnezeu, Isus Christos a suferit moartea pentru toți; iar în 1 Timotei 2: 5 și 6, citim: „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Christos, care S'a dat pe Sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți: faptul acesta trebuia adevărat la vremea cuvenită.”

Moartea și învierea lui Isus Christos, sunt o garanție a posibilității învierii oferită tuturor. Iată pentruce găsim în 1 Corinteni 15 această concluzie: Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Christos.

Toți oamenii cari au murit înainte de venirea împărăției lui Christos, au coborât în groapă; ei vor fi deșteptați din moarte la timpul hotărât. Dovada este în aceste cuvinte ale lui Isus (Ioan 5: 28 și 29): „Nu vă mirați de lucrul acesta; pentrucă vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată.” Faptele Apostolilor 24: 15 ne furnizează dovada întăritoare în acești termeni: „Va fi o înviere a celor drepti și a celor nedrepti.” Aceste pasagii din Scriptură, certifică că nici un necredincios n'a fost trimis, la moartea sa, în chinul vecinic, și că nici un copil n'a mers în cer. Și unii și alții se nascură păcătoși, ca urmare a eredității, în consecință nedrepti în ochii lui Dumnezeu. Speranța lor este să fie readuși din mormânt, împreună cu toți ceilalți morți, pentru a fi puși la probă, și apoi judecați de către Marele Judecător, Christos.

Cuvântul „iad”, care apare în anumite traduceri biblice, înseamnă simplu: groapă, mormânt, cimitir, locuința morților sau starea morții; și din această stare, morții vor fi înviați. Văduva scăldată în lacrimi, ar trage o adevărată mângâiere din această cunoștință, deoarece acesta este adevărul, și în aceasta va găsi ea speranță pentru acela pe care l-a pierdut.

Isus era amicul lui Lazăr și a celor două surori ale sale. Lazăr căzând bolnav, Marta și Maria trimiseră să caute pe Isus. Când sosi Domnul, Lazăr era mort de patru zile. Dacă Lazăr ar fi fost în cer, Isus le-ar fi arătat aceasta, deoarece El spunea întotdeauna adevărul; și dacă, din contră, el s'ar fi găsit într'un loc de chin sau în purgator, învățătorul le-ar fi făcut cunoscut deasemenea și aceasta. După cum ne arată darea de seamă din Ioan 11, Lazăr fusese pus, după obicei, într'un mormânt, care era o peșteră, la intrarea căreia era așezată o piatră mare. Isus porunci să se ridice piatra dela intrarea peșterii. După aceea a ridicat ochii în sus, și a zis: „Tată, îți mulțumesc că M'ai ascultat... După ce a zis aceste vorbe, a strigat cu glas tare: Lazăre, vino afară! Și mortul a ieșit cu mâinile și cu picioarele legate cu fâșii de pânză, și cu fața înfășurată cu un ștergar. Isus le-a zis: Deslegați-l și lăsați-l să meargă.” Cu această împrejurare, Isus mărturisi că Iehova îi conferise puterea de a deștepta morții. El a zis: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi”. El a mai adăugat: „Oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată.”

În ce scop a fost prevăzută învierea? Morții trebuie să reînvieze, pentru a fi lămuriți asupra adevărului divin, să recunoască pe Iehova ca pe Dumnezeul cel adevărat, și să

beneficieze de hotărârile pe care le-a luat prin Christos, în favoarea lor. Când această operă va fi îndeplinită, ceea ce anunțase Isus va fi deasemenea realizat: Cel ce trăiește, crede și ascultă, nu va mai muri niciodată. (Ioan 8: 51 și 11: 26).

Discursurile pronunțate la înmormântare, după cum am mai spus, nu fac, de obicei, decât să ațâțe durerea familiei dispărutului, în loc să o ușureze. Totuși Domnul voește ca în astfel de ocazii, mângâierea să fie adusă celor ce plâng. Dorința celor întristați este de a ști când va avea loc învierea. Apostolul Pavel desleagă întrebarea, în a doua sa epistolă către Timotei, capitolul 4: 1, zicând că Domnul va judeca atât pe cei vii cât și pe cei morți, la venirea Sa în împărăția Sa. Sfânta Scriptură și faptele confirmate ne învață după cum urmează: Christos a venit, împărăția Sa a început: El judecă actualmente națiunile, și această judecată va avea ca rezultat, distrugerea totală a organizației primejdioase a lui Satan; punerea la probă și judecarea oamenilor cari vor fi rămas fie pământ, continuându-se, după cum este anunțat în Fapte 17: 31: „Pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care l-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că l-a înviat din morți.” Cu aceasta corespunde și o altă declarație (Apocalips 11: 15-18).

„Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru (Iehova Dumnezeu) și ale Christosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor,.. îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărățești (Către toamna anului 1914). Neamurile se mîniaseră, dar a venit

mânia Ta; a venit (îndată după aceea) vremea să judeci pe cei morți; să răsplătești pe robii Tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul!” Moartea și învierea lui Isus, au procurat prețul de răscumpărare pentru om. Reîntoarcerea celor morți la viață, și învățarea adevărului de către oameni, sunt mijloacele alese de către Creatorul Iehova, pentru a-i împăca cu Sine.

*
*   *

PRIMA ÎNVIERE

Acela care, primul, fu înviat dintre morți, și care este astfel „Cel întâi născut dintre morți”, a zis: „Fericiți și sfinți sunt ceice au parte la întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n'are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Christos, și vor împărăți cu El o mie de ani.” (Apocalips 20: 6).

„Prima înviere” nu este numai cea dintâi din punctul de vedere al timpului, ci și din acela al importanței și al desăvârșiri. Urmează, firește, că alta o va urma, o altă înviere, care va avea deasemenea o altă însemnătate.

Pe timpul când Isus trăia ca om, nimeni nu revenise încă din locuința morților, nimeni nu se suise în cer, după propriile Sale cuvinte. (Ioan 3: 13). În continuare, apostolul Pavel confirma declarația Sa, prin aceste cuvinte: „Dar acum Christos a înviat din morți, pârga celor adormiți” (1 Corinteni 15:20).

„Christosul”, este Isus, „Capul”, împreună cu membrii unși ai „corpului Său”, Biserica lui Dumnezeu. (Citiți la Coloseni 1:18, 24; Efeseni 1: 22, 23). Numai aceia cari sunt în „Christos” vor avea parte la întâia înviere, și toți aceștia trebuie să fie născuți la viață spirituală prin spiritul lui Dumnezeu, Iehova. Pentru a ajunge acolo, nu este destul ca cineva să mărturisească că este creștin. Trebuie mai întâi să se consacreze Celui Prea înalt, care, după ce a acceptat

consacrarea noastră, ne îndreptățește. Fiind îndreptățiți, trebuie să fim primiți de El, ca dar prezentat prin Marele Preot, al Său, Christos Isus; apoi născuți la viața spirituală și chemați la chemarea cerească. Începând de aici, creștinul este pus la probă. El trebuie să fie botezat în moartea lui Christos, ceea ce înseamnă că dreptul său de a trăi totdeauna pe pământ, acest drept la viața umană care-i venea prin îndreptățire, trebuie să fie sacrificat. El trebuie să moară cu Christos, pentru a trăi cu El în spirit. (Romani 6: 3-8; Luca 12:50; Matei 20 : 22,23).

Iehova consideră pe creștinul intrat în legământul de jertfă, ca mort pentru natura umană, începând din clipa când l-a născut din Spiritul Său. Cel născut de spirit trebuie să pecetluiască învoiala sa prin moartea reală și, astfel, să fie botezat cu adevărat în moartea lui Christos. Deaceia apostolul scria: „Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Christos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentruca, după cum Christos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață, nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr'o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr'o înviere asemănătoare cu a Lui.” (Romani 6:3-5).

La consacrarea sa creștinul este admis într'un legământ cu Iehova, legământ zis de sacrificiu și care trebuie să fie ținut cu scrupulozitate. Să citim explicația lui Pavel cu privire la aceasta: „Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Christos Isus, Domnul meu. Pentru El am

pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Christos, și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă legea, ci aceea care se capătă prin credință în Christos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință. Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți.” (Filipeni 3:8-11).

Apostolul hotărîse a nu se lăsa întors de nimic dela observarea integrală a părții sale de legământ, spre a participa la învierea morților. Pentru aceasta, el lepăda tot ceea ce-l putea împiedeca în drum. El înainta cu energie pentru a câștiga prețul luptei. El nu se mulțumea să servească lui Dumnezeu numai într'un anumit timp, pentru a se odihni apoi pe laurii săi; nu, el înțelesese că trebuia să rămână credincios până la moarte. Unii se lasă ispitiți să devină obosiți, să cugete că ei au lucrat destul în lucrul Domnului; totuși, aceștia să-și amintească că creștinul va culege recolta la timpul hotărît, numai atunci dacă nu obosește în îndeplinirea legământului său, (Galateni 6: 9). „Creatura nouă” trebuie să-și păstreze credințioșia până la moarte. Aceasta nefiind altceva decât condiția esențială pentru primirea „cununei vieții”, ce-i va fi dată, ceea ce înseamnă, cu alte cuvinte, că va avea parte la prima înviere. (Apocalips 2: 10).

„Feriți și sfinți sunt cei ce au parte la întâia înviere!” Ei sunt cu totul devotați Domnului, și aceasta le produce bucurie.

„Christosul” fiind format din Christos Isus, Capul, și din numeroși membri ai „corpului Său”, „prima înviere” — care a început cu Isus, deșteptat din moarte de către Dumnezeu — nu va lua sfârșit decât atunci când toți membrii acestui corp vor fi ridicați la glorie și nemurire. Desăvârșirea învierii lui Christos va preceda învierea generală, în timp ce Sfânta Scriptură pare să indice că Dumnezeu va desfășura puterea Sa, chemând la viață, prin Domnul, pe martorii credincioși ai timpurilor de odinioară, menționați în capitolul 11 al epistolei către Evrei, deja înainte de clipa când ultimii membri ai corpului lui Christos, vor părăsi pământul, pentru a merge în cer.

Alegerea și nașterea „corpului lui Christos” a început la Rusalii, ziua a cincizeca după învierea lui Isus. Toți creștinii cari, dela acel timp, au terminat cursul lor pe pământ în credință și fidelitate, au mers în mormânt, așteptând clipa hotărâtă pentru înviere. Despre aceasta, apostolul Pavel a zis, puțin înainte de moartea sa: „Deacum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.” (2 Timotei 4: 8). „Ziua aceea”, în sensul cum este întrebuințat aici, se referă la timpul deșteptării acestor credincioși, cari dormiră în mormânt, așteptând întoarcerea Sa.

„Cei ce vor fi iubit învierea Sa”, sunt creștinii, cari recunosc cu bucurie manifestarea vizibilă a prezenței nevăzute a Domnului, și care-și dovedesc iubirea lor față de El, ascultând de poruncile lui Iehova.

Este evident că Isus nu putea să-și asume puterea și să înceapă a domni, decât după expirarea „timpului națiunilor”. Acest timp a expirat în 1914, adică după 2520 de ani dela distrugerea Ierusalimului, ceea ce a avut loc în anul 606 în. Chr. (Luca 21: 24; Ezechiel 21: 29-32; Daniel 4: 16, 23, 25, 32; Apocalips 11: 17, 18). Învierea creștinilor credincioși, a sfinților, cari dormeau în moarte, nu putea, în consecință, să înceapă înainte de 1914.

În Apocalips, 20: 6, este scris despre participanții la întâia înviere, cari „vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai Lui Christos”. Ei nu puteau lua o parte activă la preoția după ordinul lui Melchisedec înainte de 1914, căci numai la această dată Capul acestei preoții, Christos Isus, a deschis lupta contra lui Satan. „Ei vor împărăți împreună cu El o mie de ani.” Christos, așadară, începu să domnească în 1914. Trebuie să tragem din acest fapt concluzia că bărbații sfinți, cari dormeau, au fost redeșteptați din moarte la aceeași dată? Nu; Biblia ne învață mai curând, că mai întâi Christos a fost Investit cu puterea Sa, și că învierea celor sfinți vine apoi, nevăzut pentru ochii omenești. „Este semănat trup firesc, și înviază trup spiritual.” (1 Corinteni 15: 44). Iehova a vorbit cu privire la acest subiect, prin gura profetului Său, zicând: „Înainte ca să simtă dureri, a născut, și înainte ca să-i vină suferințele, a dat naștere unui fiu. Cine a auzit vreodată așa ceva? Se poate naște oare o țară într'o zi? Se naște un neam așa dintr'o dată? Abia au apucat-o muncile, și fiica Sionului și-a și născut fiii! (alți fii ai săi, afară de Rege).” (Isaia 66: 7, 8).

Această femeie care a născut este, așadar, organizația lui Dumnezeu, Sionul, și fiul pe care l-a adus în existență, este guvernul sau „Națiunea”, care va cârmui lumea cu dreptate și se va odihni pe umărul lui Christos Isus. (Isaia 9: 5). „Toată puterea Mi-a fost dată, în cer și pe pământ”, declară Domnul, ucenicilor Săi după învierea Sa. (Matei 28: 18). El posedă, astfel, această putere, începând dela anul 33 al erei noastre, dar trebuia să aștepte pentru a governa, până ce timpul hotărât de Iehova sosise, după cum știm. Nașterea „Națiunii” indica că, peste orice îndoială, venise timpul când Christos trebuia să-Și exercite funcțiunile Sale de Rege. Trebuie să se facă, întotdeauna, o clară distincțiune, între guvernul reprezentat prin „copilul de parte bărbătească” și membrii individuali ai „corpului lui Christos”.

Fiindcă puterea se odihnește pe umărul lui Isus Christos, nu era necesar ca sfinții să fi fost deșteptați dintre morți, în momentul nașterii guvernului Său. El putea să guverneze fără ca vreunul din membrii corpului Său să fie cu El. Este un privilegiu pentru ei, de a fi asociați la domnia Sa; dar aceasta nu este o necesitate pentru Domnul. Textul din Isaia 66: 7 și 8, anunță evenimentele în această ordine: nașterea „fiului” — a domniei care se odihnește pe umărul lui Christos; după aceea, urmând această naștere, „timpul durerilor” și, apoi, nașterea „fiilor” sau a „fiilor Sionului”. Această ordine este contrară aceleia care are loc la nașterea creaturilor umane și după care durerile precedează și anunță facerea. Aceasta este ceea ce spune profetul: „Cine a auzit vreodată așa ceva? Se poate naște oare o țară într'o zi ?” — Aceasta s'a întâmplat chiar așa. „Națiunea” s'a născut deodată, când Christos Isus

fu trimis să-Și asume stăpânirea și să-Și „ia puterea”, în timp ce nașterea fiilor Sionului, a membrilor corpului lui Christos, s'a produs în cursul unei anumite perioade de timp.

Sfânta Scriptură ne descopere, că „războiul în cer” (Apocalips 12) se terminase când Sionul și-a adus în existență copiii săi. Despre nașterea „Națiunii” sau a împărăției, Apocalips 12: 5 explică: „Ea (femeia) a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit de Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie.” Să nu ne înșelăm: nu despre nașterea membrilor corpului lui Christos este vorba aici. Faptul răpirei copilului „la Dumnezeu și la tronul Său”, trezește cugetul că autoritatea sa emană dela tronul lui Iehova.

Darea de seamă din Apocalips 12 continuă cu aceste cuvinte: „Și în cer s'a făcut un război. Mihail și îngerii Lui s'au luptat cu balaurul (care este diavolul). Și balaurul și îngerii lui s'au luptat cu ei”, (versetul 7). Satan a fost învins și aruncat jos pe pământ. Cine erau acești îngeri cari luptau de partea Domnului? „Fiii” Sionului, membrii corpului lui Christos? — Nu, pentru că acești fii se născură după ce războiul fu terminat, astfel după cum s'a amintit mai sus, „îngerii” sunt „soli”. Dacă sfinții din trecut ar fi fost înviați în acel moment, ei ar fi făcut desigur parte din Christos; prin urmare denumirea de îngeri nu le-a fost aplicată lor.

Este scris, că înainte de moartea Sa ca om, Isus ar fi putut să primească dela Tatăl Său, „mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri” (Matei 26: 53); deasemenea este rezonabil să cugetăm că aceste creaturi cerești erau gata

să ia parte cu El la marea luptă, îndată ce timpul potrivit pentru aceasta ar fi sosit. Sionul născându-și fiii după ce lupta a fost terminată, deșteptarea sfinților în „prima înviere”, trebuia să survină la câțva timp după 1914, adică în primăvara anului 1918, când Christos a venit la Templul Său pentru judecată.

*

Învierea generală, dela sfârșitul domniei milenare a lui Christos (Apocalips 20: 5), va readuce pe pământ, ca oameni din carne și sânge (Ieremia 31: 15-17; Iov 19: 26; 33: 25), pe cei drepti și pe cei nedrepti (Fapte 24: 15), cari nu au murit ca potrivnici voluntari ai Teocrației. Aceasta este acea înviere despre care vorbesc următoarele texte biblice: Psalm 90: 3; Luca 14: 14; Ioan 5: 21, 28,29; 11: 24; Matei 22: 23-33.

*

*   *

CERURI NOI ȘI UN PĂMÂNT NOU

„Pământul rămâne vecinic în picioare.” „Tu ai întemeiat pământul, și el rămâne tare”. (Eclesiastul 1: 4; Psalm 119: 90). Fiindcă așa este declarația categorică, pe care Creatorul a lăsat-o să fie inserată în Biblie, este nelogic de a se imagina că pământul sau lumea fizică va fi distrusă într'o zi de către El. Luat în sens simbolic, cuvântul „pământ”, arată oamenii grupați în state, în guverne, cari exercită stăpânirea lor pe pământ. Și prin „lume”, Biblia înțelege la fel, pe oamenii organizați în state și a căror activitate este influențată și controlată de către un stăpânitor nevăzut, spiritual. Pământul, se poate zice, este partea văzută a lumii. „Cerurile” sunt compuse din creaturi pe cari ochiul omenesc nu le poate vedea și cari constitue o putere dominatoare spirituală.

Creatorul, așezând în Eden pe omul perfect pe care-l crease, îi dădu o soție și le supuse lumea animalică. Aceasta fu partea văzută a lumii de atunci. Pe creatura cerească Lucifer, Dumnezeu o făcu suzeranul (ocrotitorul) omului, căruia i se alăturară numeroși îngeri. Lucifer și îngerii săi compuseră cerurile sau partea diriguitoare, nevăzută omului. Aceasta a fost lumea cea dintâi. Când Lucifer căzu în nelegiuire, Dumnezeu îi schimbă numele, și el deveni Satan, diavolul. Îngerii săi îl urmară pe calea sa, a nelegiuirii.

Pământul fu umplut de violență, ceea ce făcu că Dumnezeu trimise potopul, care puse capăt acelei lumi de atunci, — adică stăpânirilor atât văzute cât și nevăzute — și extermină o mulțime de creaturi. După potop, oamenii restabiliră guvernele sau statele. Din nou Satan exercită influența sa nefastă și îi subjugă. Această lume nelegiuită există încă și în zilele noastre, și a devenit foarte stricată. De aceea zice apostolul (2 Petru 3: 7-12) că va fi distrusă prin foc, în ziua când mânia Celui Atotputernic se va manifesta. Cuvântul „foc” este adesea întrebuintat ca simbol al distrugerii. Orice ne-ar împinge să cugetăm că aci, această expresie, are un sens atât literal cât și simbolic, totuși ea se aplică la catastrofa care trebuie să lovească puterile dominante a acestei lumi. Această distrugere nu se raportează nici aproape, nici departe de pământul fizic al globului terestru.

„Focul” nu va lăsa să subsiste nimic din dominația sau împărăția lui Satan și a îngerilor săi. Puterea lor asupra oamenilor va fi complet distrusă, și guvernele nedrepte nu se vor mai ridica din ruinele lor. Acesta va fi un timp de strâmtorare, de care lumea n'a cunoscut niciodată, o strâmtorare nemaipomenită, care va fi deasemenea și ultima, pentru că ea va fi urmată de domnia dreptății. Guvernul Teocratic, împărăția lui Iehova, care va avea în fruntea sa pe Isus Christos, va administra afacerile lumii și el însuși va dura vecinic.

„Dar noi, după făgăduință Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui dreptatea”. (2 Petru 3: 13). Printre toate promisiunile divine, pe care le conține Sfânta

Scriptură, este una care are o importanță cu totul deosebită; și anume aceea despre instaurarea guvernului, care va cărmui lumea cu dreptate, și ale cărei binefaceri se vor întinde la oamenii tuturor raselor și tuturor națiunilor, cari cred și ascultă. Prima enunțare a acestei promisiuni, este conținută în următoarele cuvinte ale lui Dumnezeu, către prietenul său Abraham: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta.” (Genesa 12 : 3; 22 : 18). Această sămânță promisă este Isus Christos și împărăția Sa. (Galateni 3:8-11). Cu Domnul vor fi asociați 144.000 de servi credincioși ai Săi, membrii „corpului lui Christos”, cari vor fi sprijiniți de către o armată de îngeri sfinți. Aceștia vor fi „cerurile noi”, noile puteri nevăzute, cari vor exercita stăpânire asupra lumii dreptății. Lumea răului timpului prezent, este sub puterea celui rău, altfel zis, a lui Satan și a îngerilor săi, a cărui domnie se va termina în curând, în bătălia Armagedonului, fiind înlocuită cu guvernul de dreptate al lui Christos. Astfel cerurile noi vor lua locul celor vechi.

Oamenii nu vor vedea niciodată pe Isus Christos, Regele, nici pe membrii împărăției, cari vor fi uniți cu El, pentru că aceștia din urmă, trecând prin „prima înviere”, vor fi moștenit vieța divină, vor fi creaturi spirituale, nevăzute ochilor firești. Totuși, această împărăție de dreptate, va avea pe pământ oameni ca reprezentanți oficiali, oameni perfecți cari, natural, vor fi văzuți. Acești reprezentanți credincioși nu vor fi regi, ci voevozi supuși lui Christos, care îi va călăuzi. Acesta este motivul pentru care sunt ei menționați în Psalmul 45, versetul 17, ca prinți stabiliți pe întreg pământul. „Pământul nou” va fi format din acești prinți, precum și din

supraviețuitorii bătăliei Armagedonului, membrii „turmei mari” (Apocalips 7: 9-17) și din descendenții lor, apoi din alți oameni, cari vor deveni dreپți sub domnia Teocratică. Cum vor fi aleși acești prinți? Cu siguranță că nu pe calea politicii; nu va fi nevoie de voturi, căci Dumnezeu însuși i-a ales de foarte mult timp. Mulți dintre ei sunt amintiți în capitolul 11, a epistolei către Evrei. Alegerea lor are loc din zilele lui Abel până în timpul lui Ioan Botezătorul, period în timpul căruia ei dovediră, unii după alții, că credeau cu tărie în promisiunile Celui Prea înalt.

Unde sunt acum acești oameni, a căror credincioșie fu întreagă? Ei sunt încă în mormânt, unde așteaptă învierea lor care nu va întârzia. în Evrei, 11, versetele 39 și 40, citim cu privire la ei: „Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n'au primit ce le fusese făgăduit, pentrucă Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi (adică pentru apostolul Pavel și frații săi în Christos), ca să n'ajungă ei la desăvârșire fără noi.” Aceasta vrea să zică că atunci membrii „corpului lui Christos”, cari fac parte din „cerurile noi”, și printre cari și apostolul însuși, vor fi compleți, iar Dumnezeu va chema la viață pe acești oameni sfinți ai timpurilor vechi, pentru a-i ridica în funcțiunea de reprezentanți pământești ai împărăției Sale. Funcțiunile lor vor consta de a se ocupa direct de „turma mare”, de supraviețuitorii Armagedonului și de descendenții lor, după cum anunță textul din Isaia 32: 1: „Atunci împăratul va împărăți cu dreptate, și voevozii vor cârmui cu neprihănire.” Cu alte cuvinte; autoritatea supremă va fi exercitată de către împărăția nevăzută, cerească, „cerurile noi”, „Christos”, iar

ordonanțele și instrucțiunile acestui nou guvern, vor fi transmise oamenilor de către acești prinți integri, cari vor veghea pentru punerea lor în practică. Această stăpânire va fi dreaptă în înțelesul cel mai înalt al cuvântului. Aceasta este ceea ce apostolul Pavel a întrevăzut prin credință, și ceea ce a descris sub inspirația spiritului lui Dumnezeu. în a doua sa epistolă către Corinteni, 12: 14, el vorbește despre „vedeniile și descoperirile Domnului” și povestește că un om a fost răpit până la al treilea cer, a fost răpit în rai, și a auzit „cuvinte cari nu se pot spune, și pe cari nu-i este îngăduit unui om să le rostească.” Cu secole înainte, a făcut Iehova următoarea precizare (Isaia 65: 17): „Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute, și nimănui nu-i vor mai veni în minte.”

Condițiunile deplorabile ale epocii noastre, vor duce la un timp de strâmtoare arzător, după care se va inaugura era nouă, a domniei cerești, pe care vor reprezenta-o voevozii pământești perfecți. Acești din urmă vor lucra pentru binele creaturilor omenești ascultătoare, și toată activitatea lor va fi spre gloria lui Iehova Dumnezeu. Noi trăim acum în formidabila epocă de tranziție între domnia răului — vechea dominație — și domnia nouă, stăpânirea dreptății. Satan a fost deja expulzat din locașurile cerești; și în bătălia Armagedonului puterea și stăpânirea sa vor fi cu totul nimicite. Este evident că Isus Christos trebuia să fie investit cu funcțiunea Sa de Rege al lumii, pentru a putea întreprinde răsturnarea stăpânirii satanice. Toți aceia cari nu voesc a lua în considerație mesajul împărăției, pe care Domnul li-l adresează, la timpul hotărît vor pieri; dar oricine primește

adevărul cu bucurie, și caută să cunoască pe Dumnezeu, pentru a-L servi, va fi binecuvântat în veci. Cuvântul și numele lui Iehova vor fi pe deplin justificate de către cerurile noi și pământul nou.

*
*   *

ODIHNĂ PENTRU OMENIRE

Oamenii sunt sătui de războaie și de vrajbe; și oftează după odihnă. Cum le va parveni aceasta? Să vedem ce spun Sfintele Scripturi în privința aceasta. Prin instituirea Sabatului — „Sabat” înseamnă „odihnă” — pentru Israelii, acest popor care a servit la crearea de icoane profetice, Dumnezeu făcu promisiunea că va instaura într-o bună zi, în favoarea rasei omenești, un guvern bazat pe dreptate, un guvern al păcii și al odihnei.

Păzirea Sabatului făcea parte din legea dată de Iehova Israelitelor, iudeilor naturali. A patra poruncă (Exodul 20 : 8, 11) era prescrierea acestei zile de odihnă. Exodul 31: 15-17 o confirmă în aceste cuvinte: „Să lucrezi șase zile; dar a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă închinată Domnului. Cine va face vreo lucrare în ziua Sabatului, va fi pedepsit cu moartea. Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. Aceasta va fi între Mine și copiii lui Israel (nu între copiii națiunilor, a ne-Iudeilor) un semn vecinic; căci în șase zile a făcut Dumnezeu cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S'a odihnit și a răsuflat.” Iată, Iehova anunță stabilirea printre oameni, a unui guvern de dreptate.

Ziua Sabatului prescrisă Iudeilor naturali de către legea lui Dumnezeu, nu este duminica, păzită de către națiunile „creștinătății”. Era a șaptea zi a săptămânii, care corespunde sâmbetei noastre, după cum arată deasemenea și calendarele de astăzi. Astfel preoții „creștinătății” s'au bazat pe o zi falsă; aceasta ar fi adevărat chiar dacă ei ar interpreta legea în mod just. Dar, este fățiș vădit că ei nu interpretează cum se cuvine. Ziua Sabatului nu privea nicidecum pe ne-Iudei, ci făcea parte din legământul încheiat de către Iehova cu națiunea lui Israel exclusiv. Prima relație asupra păzirii Sabatului și prima poruncă ordonând oamenilor de a se conforma, se găsește în capitolul 16 din Exodul, versetele 22-30, unde este vorba despre mana minunată, hrana din deșert.

Ceeace este spus în darea de seamă a creațiunii, în Genesa 2; 1-3, ne învață numai că Dumnezeu se odihni de lucrările Sale; acesta nu este un ordin către om să păzească Sabatul. Isus Christos, venind jos pe pământ și murind pe lemn, puse capăt legământului legii, tratat de Iehova cu Israelul natural. Coloseni 2: 14 explică după cum urmează: „A șters zapisul (legea) cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce (pe lemn).” În conformitate cu aceste cuvinte, apostolul se referă, în versetele 16 și 17, la legea evreiască, când zice: „Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat, cari sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Christos.”

Pentru creștini, toate zilele sunt deopotrivă. Ceeace este rău a face într'o zi oarecare, este tot așa de rău în toate celelalte zile; tot astfel, ceea ce este bine să faci într'o zi oarecare, e deasemenea bine în fiecare din celelalte șase zile a săptămânii. Deaceea apostolul, scriind creștinilor din Galația, le vorbește în acești termeni: „Dar, acum, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, sau mai bine zis, după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă mai întoarceți iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcicioase, cărora voiți să vă supuneți din nou? Voi păziți zile, luni, vremi și ani. Mă tem să nu mă fi ostentat degeaba pentru voi. Spuneți-mi voi, cari voiți să fiți sub lege (sub legământul legii), n'ascultați voi legea ?” (Galateni 4: 9, 10, 11, 21). Chestiunea devine clară, dacă se ține seama de faptul, că tot ce li s'a întâmplat Iudeilor, în legătură cu legământul legii, servea să preumbrească lucrurile viitoare, lucruri cari trebuiau să fie înțelese de creștinii cari trăiesc în epoca sfârșitului lumii, unde am ajuns. Deoarece apostolul inspirat, tratând despre legământul legii evreiești, declara că „legea era umbra bunurilor viitoare”, noi putem fi siguri că ea are o cu totul altă însemnătate, decât aceea pe care o pretind conducătorii religioși. (Evrei 10: 1).

Prescriind Iudeilor Sabatul, Iehova avea de scop din capul locului, să le întărească credința în El, și să-I învețe că omul nu poate aștepta ajutor decât dela El, dela Cel Prea Înalt, pe care-l va primi la timpul hotărât și că el trebuie să-și aducă aminte cu încredere de această promisiune. Dacă ei ar păzi această poruncă, copiii lui Israel ar arăta că ei cred și se încred în El. În darul pe care Dumnezeu li-l facu cu acest

Sabat, cu această zi de odihnă, era cuprinsă promisiunea de a hărăzi odihnă și înprospătare, tuturor acelor care cred în El, și aceasta la timpul hotărât de El. În Evrei 4: 1-11, apostolul spune că scopul poruncii Sabatului, era întărirea credinței în Dumnezeu și că din pricina lipsei lor de credință, Iudeii n'au tras nici un folos. Citim: „Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în „odihnă”. „Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S'a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta, pentruca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare.” (versetele 3, 10 și 11). Legea lui Dumnezeu, care reglementa Sabatul, era o icoană care prezicea venirea împărăției lui Dumnezeu sub Christos. Ascultând de această lege, am zis noi, Iudeii ar dovedi că cred în Dumnezeu. Ei ar mărturisi deasemenea credința lor cu privire la Regele promis, care trebuia să procure omenirii odihna, împreună cu binecuvântările legate de ea. Isus Christos veni și împlini legea dat fiindcă El era acest Rege. Nimenea nu ar fi avut, în consecință, nimic de câștigat din păzirea legei tipice a Sabatului, dela venirea lui Christos, și încă mai puțin, se expune să fie înfierat de „icoana fiarei” nepăzind Sabatul, împărăția lui Dumnezeu, supusă autorității Domnului Isus Christos, a venit Prin această stăpânire, în apropiata bătălie a Armagedonului, Satan va fi despuiat de domnia sa și apăsarea va fi izgonită de pe pământ pe vecie. Oamenii credincioși lui Dumnezeu se vor bucura atunci de o odihnă vecinică.

Aici se pune o întrebare: „Deoarece astăzi nu se urmează porunca a patra în sensul ei literal, pentru ce se fac

referințe la porunca a doua în timpul vreunui refuz de a atribui mântuirea oamenilor și de a saluta un simbol reprezentând statul sau legile ?” — în Exodul, capitolul 20: 4 și 5, se citesc următoarele cuvinte ale Celui Atotputernic, cu privire la icoanele și înfățișările de lucruri omenești: „Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești.” Acest ordin nu suferă nici o interpretare omenească, fie acesta aceea de judecători sau de experți „religioși” ; ceea ce înseamnă că Dumnezeu însuși 1-a explicat în mod clar. (Vezi Daniel, capitolele 3 și 6; Estera, capitolele 3, 4 și 5).

Dumnezeu a rezervat viața pentru toți oamenii, cari cred în Isus Christos ca Mântuitor al lor, cari intră în legământul după care ei vor păzi legile divine și se vor supune lui Christos. Ceea ce stipulează legea împotriva idolatriei și religiei, privește, mai ales, pe Israelii după spirit, adică creștinii, ucenicii lui Christos. Este imposibil de a se pune la îndoială această chestiune, căci apostolul stabilește faptul lămurit. În prima sa epistolă către Corinteni, (cap. 10, versetele 7, 11, 12 și 14) el zice: „Să nu fiți închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: „Poporul a șezut să mănânce și să bea; și s'au sculat să joace. — Aceste lucruri li s'au întâmplat lor, (Israelitilor după carne) ca să ne slujească drept pildă, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste cari au venit sfârșiturile veacurilor. Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă! Deaceia, prea iubiții mei, fugiți de închinarea la idoli”.

Textele următoare sunt, tot așa, în perfect acord cu Exodul 20: „Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli

?” (2 Corinteni 6: 16). „Căci ei înșiși istorisesc ce primire ne-ați făcut, și cum dela idoli v'ați întors la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat.” (1 Tesaloniceni 1: 9). El este Dumnezeu adevărat și vieața vecinică. Copilașilor, păziți-vă de idoli”(1 Ioan 5 : 20 și 21).

*
*   *

Citind această broșură, desigur ca ați încercat o deosebită bucurie și mângâiere, în posesiunea cunoștințelor prețioase, pe care le-ați câștigat din ea.

Desigur că Dvs. aveți o dorință sinceră, de a vă întregi cunoștințele despre Iehova Dumnezeu și a înțelege cât mai clar scopurile Sale: doriți o satisfacție deplină.

Judecătorul Rutherford, în cartea sa intitulată:

„Satisfăcut”

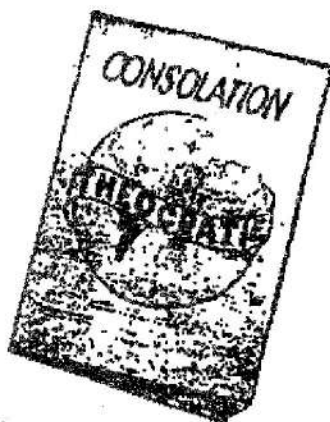
O broșură de 32 pagini cu coperta ilustrată, tipărită în două culori, vă lămurește că numai împărăția *Teocratică* a lui Dumnezeu, care va fi o împărăție de dreptate, va aduce satisfacție deplină pentru toți oamenii de bine. Ea tratează două puncte de mare importanță și anume: „*Dorința tuturor neamurilor va veni.*”

Știați că „Mesia” sau „Christos” a venit a doua oară și că a început să împărătească? Știați că „Dorința” sau „Cel dorit al neamurilor” este tocmai acest Rege teocrat al lui Iehova Dumnezeu, Christos Isus?

Procurați-vă broșura „Satisfăcut” și ea vă va lămuri, în mod satisfăcător, asupra acestor puncte.

Dacă ea nu vă va parveni la domiciliul Dvs., o puteți primi adresându-vă “Asociației Martorilor lui Iehova din România”.
